

Eerst was er de pijn, pas daarna het geluid, zoals de bliksem de donder vóór is tijdens een onweer.

De pijn zat in Jack Reachers rechterpols, was scherp, plotse-ling en heet, en meer dan hevig genoeg om de doffe, bonzende pijn in zijn hoofd naar de achtergrond te verdringen. Het geluid was een enkele, afgeronde klank die bleef hangen. Metaal op metaal. Duidelijk, maar inconsequent door het getuit in zijn oren.

De pijn en het geluid kwamen nadat hij zijn arm probeerde te bewegen. Dat was het enige wat Reacher wist. Hij had geslapen – of nee, hij was op een plek geweest die dieper en donkerder was dan de slaap – en terwijl hij naar de oppervlakte dreef, werd hij overspoeld door golven van duizeligheid. Hij lag op zijn rug. Niet in een bed. Niet op de grond, maar op iets wat glad en kunstmatig was. En koud. De kilte trok door zijn shirt in zijn schouderbladen en langs zijn rug omlaag. Er sneed een scherpe rand in zijn kuit. Zijn hoofd voelde aan alsof het tegen het harde oppervlak werd gedrukt. Dus had hij zijn rechterelleboog naar achteren gebracht om zichzelf omhoog te duwen. Dat had hij althans geprobeerd. En hij was niet alleen gestopt vanwege de pijn. Er zat iets om zijn pols gebonden, waardoor hij die niet meer dan een paar centimeter kon bewegen. Iets wat strak was aangetrokken. Het sneed in zijn huid, maar dat was niet wat het meeste pijn deed. Een van de botten

in zijn onderarm, daar was ernstige onderhuidse schade, zoveel was duidelijk.

Reacher probeerde zijn linkerarm te bewegen. Dat deed geen pijn, maar ook die pols was met iets scherp vastgebonden. Hij kon niet zien waaraan hij vastzat, of waarmee, want er was geen licht. Zelfs geen sprankje. Het was pikdonker in de ruimte waar hij lag. Er was geen geluid te horen, nu de metalige *klik* was weggestorven. En er zat geen beweging in de lucht. Reacher had geen idee waar hij was. Geen idee hoe hij er was gekomen. Maar iemand moest hem hierheen hebben gebracht. En hebben vastgebonden. En degene die dat had gedaan, zou deze dag berouwen. En niet zo'n beetje ook.

Terwijl Reacher weer wegzonk in vergetelheid, stond er acht kilometer verder noordelijk een man langs de weg uit te kijken naar rook of vlammen. Hij had door de jaren heen heel wat namen gebruikt, maar op het moment noemde hij zich Ivan Vidic. Hij was stevig gebouwd en stond een beetje gebogen, waardoor hij kleiner leek dan de een meter zevenentachtig die op zijn rijbewijs vermeld stond. Zijn kale hoofd was een en al hoeken en randen, alsof het uit steen was gehouwen door iemand met weinig talent. Zijn auto stond bij de tweede van drie haarspeldbochten geparkeerd. De plek was berucht om zijn gevaarlijk scherpe bochten en slechte verlichting. Een brede berm en een roestige vangrail schermde de weg weliswaar af voor een steile afgrond, maar het wegdek in de eerste bocht omlaag liep veel te schuin af. Dat had iets te maken met oude geologische afzettingen die inzakten en de lagen vast gesteente diep onder de oppervlakte ondermijnden. Niets wat niet kon worden opgeknapt, als je er genoeg geld aan spendeerde. Maar geld was schaars in deze contreien, dus de lokale afdeling Wegbeheer had alleen wat waarschuwborden geplaatst. Die voorkwamen niet dat er ongelukken gebeurden, maar volgens de advocaten van de county konden ze wel voorkomen dat de

afdeling achteraf voor het gerecht werd gedaagd.

Iets eerder die dag was er nog een SUV verongelukt. Hij was van de weg geraakt, tegen een boom geknald, was drie keer over de kop gegaan en weer op zijn wielen terechtgekomen. Het dak was ingedeukt, de motorkap gebutst. De portieren waren kromgebogen en alle ramen waren in stukjes gebarsten en ondoorzichtig geworden. Vidic had het ongeluk zien gebeuren. Dat kon ook niet anders, want hij had er vlak achter gereden, hard. Hij had op zijn rem gestampt toen de Lincoln de controle verloor en was slappend tot stilstand gekomen terwijl het andere voertuig nog bewoog. Daarna was hij uitgestapt en naar het wrak toe gekropen, had geroken of er benzinedampen in de lucht hingen en ingespannen geluisterd of hij brandstof uit een gebarsten leiding of gescheurde tank hoorde druppen.

De Lincoln was er slecht aan toe, maar de bestuurder had het er nog slechter afgebracht. Hij was dood. Zijn nek was overduidelijk gebroken. Vidic had geglimlacht toen hij dit zag: het was niet de uitkomst die hij had verwacht, maar wel een die hij kon gebruiken. Meer dan dat, het was alsof zijn gebeden waren verhoord. Er zweefde een echo uit zijn kinderjaren door zijn hoofd: *God helpt degenen die zichzelf helpen*. Zijn grijns werd breder en vervolgens richtte hij zijn aandacht op de passagier. Vidic dacht eerst dat de man ook een klant voor het lijkenhuis was, maar toen hij diens pols controleerde, voelde hij een hartslag. Dus paste hij zijn diagnose aan: de man had waarschijnlijk alleen een hersenschudding en een gebroken pols, te oordelen naar de scherpe botrand die hij onder de huid zag uitsteken. Het formaat van de man was zijn redding geweest. Hij leek wel een reus. Zeker een meter vijfennegentig, zelfs ineengezakt tegen het portier. Pakweg honderdtien kilo. Eén bonk spieren. Geen grammetje vet.

Vidic had wat mensen gebeld om hem te komen helpen en terwijl hij op hen wachtte, had hij de bestuurder en de passagier uit het wrak gehaald. Dat viel nog niet mee. Het hoofd

van de bestuurder wiebelde alle kanten op en zijn lichaam was slap, zacht en moeilijk vast te pakken. De ander was vanwege zijn grootte en postuur nog erger. Zijn armen waren dikker dan de benen van de bestuurder, zijn polsen zo breed dat Vidic zijn vingers er niet omheen kon sluiten. Vidic was buiten adem en stond ondanks de koelte te zweten toen hij achter zich wielen op het asfalt hoorde. Hij had nog net genoeg tijd om de zakken van de passagier te doorzoeken en alles wat hij daarin aantrof in de zijne te stoppen.

De nieuwkomers waren in een Ford pick-up gearriveerd, en dat bleek een praktische keus te zijn. Ze hadden het lichaam van de bewusteloze passagier onmogelijk op de achterbank van een gewone auto kunnen proppen, hij was te groot en onhanterbaar en ze zouden niet genoeg manoeuvreerruimte hebben gehad. Dus sjorden ze hem gedrieën op de laadbak en gooiden het lichaam van de bestuurder naast hem.

De man die de pick-up bestuurde, werd Darren Fletcher genoemd. Hij was een centimeter of vijf langer dan Vidic, maar slanker en een kilo of tien lichter. Hij gooide de achterklep dicht, draaide zich om naar Vidic en vroeg: ‘Dus je hebt het zien gebeuren?’

Vidic knikte.

‘Toen je belde en zei dat het Gibsons Lincoln was, hoopte ik dat je het mis had.’

‘Heb je ooit meegemaakt dat ik het mis had?’

Fletcher gromde en zei: ‘Vertel.’

Vidic haalde zijn schouders op. ‘Gibson reed behoorlijk langzaam. Voorzichtig. Ik zag hem toevallig toen ik op weg terug was naar de basis. Waarschijnlijk was hij dat ook. Hij bleef pakweg anderhalve kilometer lang dezelfde snelheid rijden. Dezelfde kalme klojo als altijd. Toen moet hij mijn auto hebben gezien. Gezien, maar zich niet gerealiseerd dat het de mijne was, want hij probeerde me opeens af te schudden. Hij trapte het gaspedaal in, maar deed dat op precies het verkeerde

moment.' Vidic knikte naar de verwoeste auto. 'Zoals jullie kunnen zien. Bewijsstuk A.'

'Had je met je lampen geknipperd? Getoeterd? Hem het idee gegeven dat je tegen hem wilde racen?'

'Nee. Waarom zou ik? Ik ben geen zestien meer.'

'Waarom probeerde hij je dan af te schudden? Of wie hij dan ook dacht dat je was?'

Vidic haalde weer zijn schouders op. 'Paranoia, vermoed ik. Het zit in de lucht. Het is begonnen toen O'Connell stierf en is erger sinds Bowery is verdwenen.'

Fletcher zweeg even en zei toen: 'Die grote kerel reed met Gibson mee. Wie is hij?'

'Geen idee.'

'Heeft hij geen ID bij zich?'

'Nee.'

'Iets van bagage? Op z'n minst een rugzak?'

'Alleen dit.' Vidic haalde een pistool uit zijn tailleband en gaf het aan Fletcher. 'Een Glock 17. Het voorkeurswapen van de FBI. Denk er maar van wat je wilt.'

Fletcher en de andere man waren vertrokken in de Ford en hadden de Lincoln aan Vidic overgelaten. Hij had het dashboardkastje gecontroleerd op iets wat persoonlijke informatie bevatte en daarna zijn aandacht op de bestuurdersstoel gericht. Hij was erop voorbereid geweest dat hij bloed zou moeten wegpoetsen, maar dat was er niet. Gibsons huid was waarschijnlijk niet doorboord tijdens het ongeluk. Of in elk geval niet terwijl zijn hart nog klopte. Vidic had geglimlacht. Het had zijn volgende taak eenvoudiger gemaakt. Hij keek naar de passagierskant en zag de plek op de portierstijl waar het hoofd van de grote kerel bij de klap een bloedvlek had achtergelaten. Hij haalde een mes uit zijn zak, maakte een snee in de muis van zijn linkerduim en kneep een paar druppels bloed op de portierstijl aan de bestuurderskant, alleen tien centimeter lager. Hij pakte het stuur beet. De versnellingspook. Hij verstelde de binnenspiegel. Raakte de knoppen van de verwarming en ventilatie en van de radio aan. Hij haalde een telefoon uit zijn zak, controleerde of het de goeie was en sloeg hem tegen de zijkant van de stoel kapot. Daarna zette hij zijn voet op de handrem en draaide de sleutel om. Er gebeurde niets. Waarschijnlijk had een of ander beveiligingssysteem het ontstekingsmechanisme uitgeschakeld toen de auto de boom raakte. En met wat geluk de brandstoftoevoer afgesloten, dacht Vidic. Hij gebruikte zijn mes om de behui-

zing van de versnellingspook open te wrikken, zette de auto in z'n vrij, opende toen het portier en sprong eruit. Hij stapte in zijn eigen auto, startte hem, ging achter de Lincoln staan en gaf die een zacht duwtje. De Lincoln rolde een paar meter door en kwam weer tot stilstand. Vidic drukte zijn gaspedaal wat verder in. De Lincoln begon sneller te rollen. Hij bleef nu doorgaan en kreeg steeds meer vaart. Genoeg om door de vangrail heen te gaan en aan de andere kant in de diepte te verdwijnen.

Vidic had zijn auto stilgezet en zich naar het gat gehaast dat de Lincoln in de vangrail had gemaakt. De auto lag een meter of vijftien lager op z'n kop; drie van de wielen draaiden nog. Hij was blijven kijken. Er kwam geen explosie. Er was geen vuur te zien. Hij wachtte twintig minuten, voor de zekerheid. Toen rinkelde de telefoon die hij had gehouden. Het telefoontje kwam van een bekend nummer. Hij nam het gesprek aan en zei: 'Hé, Paris. Hoe gaat het?'

Een vrouwenstem antwoordde. Een lage stem, een beetje nors en wat bibberig. Ze zei: 'Is het waar? Is Gibson dood?'

'Ja, dat is hij. Weer iemand gesneuveld.'

'Was het een ongeluk?'

Vidic antwoordde niet.

Paris zei: 'Ik hoorde dat hij een auto-ongeluk heeft gehad en zijn nek heeft gebroken.'

'Dat heb je goed gehoord.'

'Heb je het zien gebeuren?'

'Van het begin tot het eind.'

'Was er iemand bij hem?'

'Een vreemde.'

'Wat voor vreemde?'

'Gewoon een nul die hij een lift had gegeven. Niets om je druk over te maken.'

'Zeker weten?'

'Absoluut.'

‘Want ik blijf maar denken... Bowery verdwijnt en dan duikt er een of andere mysterieuze kerel op die toevallig een lift krijgt van iemand van onze ploeg?’

‘Toeval bestaat soms.’

‘Misschien. Of misschien heeft Bowery een geweten gekregen en heeft hij ons verlinkt.’

‘Hij heeft ons niet verlinkt. Dat is niet zijn stijl.’

‘Waar is hij dan?’

‘Hij heeft ons belazerd, dat is wat ik denk. Hij heeft de ruil voltooid en is er met het geld vandoor gegaan.’

‘Waarom zou hij dat doen? Het is maar wisselgeld vergeleken bij wat er nog aankomt. Hij weet wat er op het spel staat. Hij zou wel gek zijn om er nu vandoor te gaan. Tenzij hij weet dat er geen betaling meer komt. En hoe kan hij dat weten? Behalve als hij daar zelf voor heeft gezorgd?’

‘Zelfs al had hij het gewild, dan nog had hij ons niet kunnen verraden. Hij weet niets.’

‘Hij weet van het verslag.’

‘Hij heeft geen kopie.’

‘Hij heeft geen kopie nodig. Hij weet waar het over gaat, in grote lijnen. Hij weet waar ik het vandaan heb. Beide dingen afzonderlijk zouden genoeg zijn om iedere agent in de achteveertig aan elkaar grenzende staten acuut diepgaand onderzoek naar ons te laten uitvoeren.’

‘Oké. Rustig aan. Vertrouw me. Wat Gibson is overkomen, heeft niets met Bowery te maken. En ook niet met de vreemde.’

‘Wat Gibson is “overkomen”? Was het eigenlijk wel een ongeluk?’

Vidic bleef wederom zwijgen.

‘Gibson was een goede chauffeur. Hij kende die weg. Hij zou niet zomaar zijn auto in de prak rijden. Dus het ongeluk was geen ongeluk, of wel? Vertel me de waarheid.’

‘Het was een ongeluk. En toch ook weer niet.’

‘Is dat jouw idee van de waarheid?’

‘Luister. Ik ben iets over Gibson te weten gekomen. Eerder vandaag.’

‘Wat ben je te weten gekomen?’

‘Dat kan ik je niet vertellen, niet via de telefoon. Maar het heeft implicaties.’

‘Wat voor implicaties?’

‘Dat we vooral ons tijdschema moeten inkorten.’

‘Met hoeveel?’

‘We hebben nog maximaal achtenveertig uur. Dan moeten we weg zijn. Alsof we nooit hebben bestaan.’

‘Dat kan niet.’

‘Jawel. Neem wat je nodig hebt mee uit het huis. Alleen het hoognodige. Niet zoveel dat het argwaan wekt. We moeten die ene fysieke klus nog regelen. Dan kunnen we daarna het verslag te gelde maken.’

‘Die klus is pas over een dag of vijf. Het kan niet. We moeten wachten op de laatste levering.’

‘Nee. We moeten pakken wat er nu is. Tachtig procent van iets is beter dan honderd procent van niets. Ik praat wel met Fletcher en zeg dat hij de boel moet versnellen.’

‘En als hij dat niet doet?’

‘Dan stappen we eruit.’

‘Ik wil er niet uit stappen. Ik heb de klus opgezet. De gelegenheid gevonden. Ik heb er veel in geïnvesteerd.’

‘Dat snap ik. Maar als puntje bij paaltje komt, is die klus niet meer dan een luxe. Het is niet alles of niets. We moeten gefocust blijven. Aan de toekomst denken. Ons nieuwe leven. Niet wat we achterlaten.’

Paris antwoordde niet.

‘Dan is er nog één ding af te handelen.’ Vidic keek omlaag naar de vernielde Lincoln. Hij dacht aan de twee mannen die hij eruit had getrokken. Gibson en de reusachtige vreemde. De een dood. De ander in leven. Nog wel, in elk geval. Hij hield de telefoon weer bij zijn oor en zei: ‘Ik heb een hoop fosfor

nodig. Kun je wat naar het huis brengen?’

‘Ik kan het proberen. Hoeveel?’

‘Genoeg om een lichaam te verbranden. Helemaal. Vinger-
afdrukken. Tanden. DNA. Alles.’

Reacher werd weer gewekt door een geluid. Een deur die opening, deze keer. Hij had zijn ogen dicht, maar merkte dat er licht in de ruimte kwam. Vrij zwak. Daarna veel feller. Hij hoorde voetstappen naderen. Eén paar. Ze kwamen dichtbij, stopten toen. Reacher deed zijn ogen open, langzaam vanwege het felle licht. De duizeligheid was iets afgenomen, maar alles zag er bleek en verwassen uit, als een waterverfschilderij van een beginner die niet genoeg verf had gebruikt. Er stond een man naast Reacher. Hij droeg een spijkerbroek en een grijs t-shirt. Hij was slank, als een hardloper, en ongeveer een meter negentig. Zijn handen waren tot vuisten gebald en Reacher vond dat hij er kwaad, of misschien zelfs bang, uitzag, maar het probeerde te verbergen.

De man zei: 'Ik ben Darren Fletcher. Wie ben jij?'

Reacher negeerde hem. Als ze hem hadden gefouilleerd, wist Fletcher zijn naam al. En als Fletcher hem niet had gefouilleerd, was hij het niet waard om zijn adem aan te verspillen. In plaats daarvan concentreerde Reacher zich op zijn omgeving. Hij zag dat zijn polsen en enkels met handboeien waren vastgebonden aan een rechthoekige stalen tafel. Op de vloer lagen witte tegels en aan de wanden hingen stalen planken. Het was een of andere opslag- of bereidingsruimte, dacht Reacher. Toen keek hij weer naar Fletcher, omdat de gedachte aan eten hem miselijk maakte.

‘Dat stommetje spelen? Dat helpt je niet,’ zei Fletcher. ‘Je moet begrijpen hoe ernstig de situatie is. Er is een man dood. Hij was mijn vriend. Dus je moet me vertellen wie je bent. En waardoor hij doordraaide en tegen een boom knalde.’

Reacher kon zich niets herinneren van een auto, een ongeluk of een dode man, maar hij vermoedde dat dat hem geen sterke onderhandelingspositie bood, dus zei hij: ‘Maak de boeien los. Dan vertel ik het je.’

Fletcher schudde zijn hoofd. ‘Overtuig me ervan dat jij niets met de dood van mijn vriend te maken had. Dán maak ik de boeien los.’

Reacher zei niets.

‘Niet verstandig. Ik kan je dwingen het me te vertellen, als je niet snel begint met praten.’

Reacher zei: ‘Denk je dat? Want ik zie alleen jou maar.’

‘Je wilt me niet op de proef stellen. Geloof me. Dus gebruik je verstand. Overtuig me.’

‘En dan maak je me los?’

Fletcher knikte.

‘Heb je de sleutel?’

‘Natuurlijk.’

‘Laat zien.’

‘Nee.’ Fletcher zweeg even. ‘Waarom?’

‘Om me duidelijk te maken dat ik je kan vertrouwen. Om te bewijzen dat je woord kunt houden.’

Fletcher zuchtte en haalde een kleine zilveren sleutel uit zijn zak. ‘Tevreden?’

‘Nog één ding. Maak mijn linkerhand los.’

‘Eerst praten.’

‘Dit is het probleem. Mijn linkerpols is gebroken. Ik voel hem opzwellen. Hij wordt afgekneld door de boei. Dat kan ernstig zijn. De schade kan al zijn aangericht tegen de tijd dat wij uitgepraat zijn. Ik zou mijn hand kwijt kunnen raken.’

Fletcher reageerde niet, maar stopte ook de sleutel niet weg.

‘Kom op. Maak die gebroken arm los. Wat zou ik daar nou mee kunnen doen? Mijn drie goede ledematen zullen nog steeds vastzitten en jij hebt de enige sleutel. Maak hem los, dan praat ik.’

Fletcher aarzelde nog even. Er was op de plek van het ongeluk wel iets gezegd over een gebroken pols. Dat herinnerde hij zich. Maar hij was een voorzichtig mens. Hij verplaatste de sleutel naar zijn linkerhand, haalde de Glock die Vidic hem had gegeven uit zijn broeksband en kwam met het wapen in de aanslag, zijn vinger om de trekker, naar voren.

Fletcher zei: ‘Als je iets probeert, schiet ik je met je eigen wapen neer.’

Reacher had geen idee waarom Fletcher dacht dat het wapen van hem was, maar hij wilde geen tijd verspillen aan vragen. Dus zei hij alleen maar: ‘Ik snap het.’

Fletcher hield het wapen op Reachers gezicht gericht. Hij boog voorover, stak de sleutel in de boei rond Reachers linkerpols. Draaide hem om. De boei sprong open, viel omlaag en kletterde tegen de tafelpoot. Fletcher ging rechtop staan. Hij had nog steeds het wapen in zijn rechter- en de sleutel in zijn linkerhand. Reacher had moeite om zich te focussen. De duizeligheid nam weer toe en de beelden leken zich in tweeën te splitsen. Reacher beval zijn zicht helder te blijven, stak toen snel zijn hand op en pakte de Glock bij de loop vast. Hij dwong hem omhoog en opzij. Daarna ramde hij hem naar achteren. Het was een felle, gemene beweging en Reacher zette hem door tot het wapen horizontaal was en de vuurmond naar Fletchers borst wees. Fletchers vinger zat nog in de trekkerbeugel en was achterovergebogen, helemaal tot het uiterste. Reacher duwde nog harder. Fletchers vingergewricht bezweek. Kraakbeen brak. Pezen scheurden. Fletcher schreeuwde het uit en liet de greep los. Reacher liet het wapen vallen en haalde zijn hand langs Fletchers lichaam. Hij pakte Fletchers linkerpols vast, trok eraan tot de hand boven zijn borst hing en begon toen te

knijpen. Hard. Fletcher schreeuwde weer. Reacher verhoogde de druk. Hij voelde botten en pezen kraken en verschuiven. Fletcher schreeuwde nog harder. En liet de sleutel vallen.

De sleutel raakte Reachers borst en stuiterde omhoog. Hij draaide, schitterde en viel naar opzij. Reacher kon de bewegingen van de sleutel niet volgen. Zijn zicht was nog te wazig. Hij stelde zich voor dat het ding van de glimmende tafel gleed en op de tegelvloer kletterde. En dan had de sleutel net zo goed in Australië kunnen neerkomen, omdat hij er dan niets aan had. Maar toen voelde hij iets. Het was alsof er een vlinder op zijn rechterbiceps landde. Hij kon nog steeds niet zien wat het was, maar Fletcher graaide ernaar met zijn beschadigde hand. Reacher draaide zijn arm en voelde iets hards en kouds langs zijn zij glijden.

Fletcher probeerde zich los te trekken. Hij grabbelde naar de achterkant van zijn broeksband. Daar zat een tweede wapen. Een Sig Sauer. Hij kreeg hem eruit, maar kon hem niet vasthouden. Zijn gebroken vinger wilde niet buigen.

Reacher hoorde het wapen op de grond vallen. Hij liet Fletchers hand los en pakte hem in plaats daarvan bij zijn nek. Hij vond diens adamsappel, schoof zijn duim omlaag en naar opzij. Deed hetzelfde met zijn middelvinger en drukte ze toen in het vlees van Fletchers nek naar elkaar toe, waardoor hij de halsslagaders dichtdrukte. Fletcher jankte en pakte met zijn goede hand Reachers pols vast. Hij trok, rukte en krabde, maar Reacher verhoogde de druk alleen maar. Hij hield vijf seconden vast. Zes. Fletcher bleef vechten. Zeven seconden gingen voorbij, Fletchers energie nam af. Acht seconden, meer kon Fletcher niet hebben. Zijn hersenen kregen geen zuurstof. Hij zakte voorover. Reacher trok zijn arm opzij en Fletcher viel met zijn gezicht op Reachers borst.

Reacher gunde zichzelf even de tijd om zijn hartslag te laten dalen, en hoopte dat daarmee het gebonk in zijn hoofd ook zou wegsterven. Toen ramde hij zijn vuist tegen Fletchers slaap en

liet het bewusteloze lichaam op de grond glijden. Hij pakte de sleutel, die tegen zijn zij gedrukt lag. Hees zich in halfzittende houding overeind, wachtte even om zich tegen een plotselinge golf van misselijkheid en duizeligheid te verzetten en ging toen aan de slag met de boei om zijn rechterpols. Hij werkte langzaam om te voorkomen dat de gebroken botten tegen elkaar schuurden. Hij maakte zijn rechterenkel los, toen zijn linker. Daarna zwaaide hij zijn benen over de rand en ging wat onzeker op de grond staan.

Reacher droeg zijn enige paar schoenen. Hij had ze jaren geleden in Engeland gekocht. Van uitstekende kwaliteit. Duur. Meteen uit de doos solide en stevig, en het leer was door de tijd, het weer en meedogenloos gebruik alleen maar harder geworden. De neuzen leken nu wel van staal. Reacher draaide zich om en schopte Fletcher tegen zijn hoofd. Deels om ervoor te zorgen dat Fletcher voorlopig niet bij bewustzijn zou komen. Deels omdat hij woest was vanwege zijn pols. En omdat hij tegen zijn wil hierheen was gesleept. En om het hele gedoe met die handboeien.

Reacher doorzocht Fletchers zakken met alleen zijn linkerhand. Hij vond een set sleutels, die hij meenam voor het geval ze hem konden helpen ontsnappen. En om Fletcher extra ongemak te bezorgen. Daarna vond hij een portemonnee, die hij ook pakte. Hij zou die later wel checken op een ID of creditcards, wanneer hij wat beter zag. Toen raapte hij de twee gevallen wapens op, stopte er een achter zijn broeksband, kroop naar de deuropening en keek naar buiten. De deur leidde naar een grote keuken voorzien van allerlei apparaten en machines die Reacher niet herkende. Hij was geen expert, maar hij vermoedde dat het eerder de keuken van een grote particuliere woning was dan die van een restaurant of hotel. Hoe dan ook, er was niemand aanwezig, en daar ging het om. Reacher zag nog een deur, in de hoek schuin tegenover deze. Hij kroop erheen en kwam tot halverwege – toen ging hij open. Reacher had de

Glock in zijn linkerhand en hief hem. Er kwam een man het vertrek binnen. Hij was zwaar en een beetje kromgebogen en had een vreemd hoekig hoofd.

De man bleef even staan en zei toen: 'Reacher? Dat wapen is niet nodig. Ik ben hier om je te helpen.'

Reacher liet het wapen niet zakken en vroeg: 'Wie ben jij?'

De man zei: 'Een vriend. Ik heb je uit het autowrak gered.'

'Hoe weet je mijn naam?'

'Ik heb je spullen gevonden en ze veiliggesteld. Zodat de anderen ze niet in handen zouden krijgen. Ik heb ze hier.' De man wees naar zijn zak. 'Wil je ze terug?'

Reacher knikte. 'Doe geen domme dingen.'

De man haalde Reachers verlopen paspoort, zijn bankpas, een paar bankbiljetten en een opvouwbare tandenborstel tevoorschijn. 'Je reist licht, hè?'

Reacher zei: 'Leg ze op de vloer en stap achteruit.'

'Geen tijd,' zei de man. 'We moeten opschieten. De man bij je in de auto? Die dood is? Herinner je je hem?'

'Nee,' zei Reacher.

'Nou, dat is vervelend. Want hij was een FBI-agent. Nu is hij dood en zal de hel losbreken. Er zal overal politie rondlopen. En hordes FBI-agenten, zodra ze hier kunnen zijn. Ze zullen stuk voor stuk naar iemand zoeken die ze voor de dood van hun maat kunnen laten opdraaien. En als jij je niet kunt verantwoorden, zul jij dat zijn.'

De man met de hoekige kop en de kromme rug draaide zich om en dook weer de deur uit, maar kwam een tel later terug toen hij beseftte dat Reacher hem niet volgde. Hij stak in een overdreven gebaar zijn armen omhoog en zei: ‘Waarom kom je niet in beweging? Snap je het dan niet? We moeten hier weg.’

Reacher bleef waar hij was. Hij stak de Glock naast de Sig Sauer achter zijn broeksband, pakte zijn spullen van de man aan en zei toen: ‘Waar zijn we hier?’

‘Is dat wat je wilt weten? Nu? Ben je gek? Je zou moeten vragen: “Wat is de snelste manier om hier weg te komen?” En: “Alsjeblieft, Ivan, kun je me nog een keer redden? Kun je me een lift geven naar een plek waar ik niet in de gevangenis word gegoooid?”’

‘Ivan?’

‘Ivan Vidic. Zo heet ik. Kom mee nu. Schiet op.’

‘Ik ga nergens heen. En jij ook niet.’

‘Hoe hard heb je je hoofd gestoten? De politie is onderweg.’

‘Laat maar komen. Ik heb niets verkeerd gedaan.’

‘Hoe weet je dat? Je kunt je niets herinneren. En heb je jezelf onlangs nog in de spiegel bekeken? Denk je dat de politie je voor een koorknaap zal aanzien?’

Reacher zei niets.

Vidic kneep even zijn ogen dicht en zuchtte. ‘Oké, ik snap het. Je wordt wakker op een plek die je niet kent. Je weet niet

hoe je hier bent gekomen. Je zit om antwoorden verlegen. Die kan ik je geven, maar dit is...

‘Ik weet hoe ik hier ben gekomen,’ zei Reacher. ‘Iemand heeft me gebracht. Darren Fletcher. Ik betwijfel of hij alleen werkte. Dus ik wil weten wie hier nog meer bij betrokken is. Ik wil weten wat er aan de hand is.’

‘Hoe weet je van Fletcher?’

‘We hebben elkaar ontmoet.’

‘Serieus? Wanneer? Waar?’

‘Daarnet. Daarbinnen.’ Reacher wees naar de deur waar hij uit was gekomen.

‘Heeft hij je boeien losgemaakt?’ Vidic liep naar de deur en keek het andere vertrek in. ‘Waarom zou hij...’ Vidic zag Fletchers bewegingloze lichaam op de vloer liggen. Hij draaide zich weer om en deinsde terug. ‘Wacht. Heb je hem vermoord? Is hij dood?’

Reacher haalde zijn schouders op. ‘Hij ademde nog toen ik hem daar achterliet.’

‘Oké. Dat is mooi. Denk ik. Hebben jullie gepraat? Voordat je hem in elkaar sloeg?’

‘Nee. Daarom vraag ik het aan jou. Wie is hier nog meer bij betrokken? Ik wil namen. Ik wil locaties.’

Vidic ademde diep in. ‘Luister, ik snap het nu echt. Je bent kwaad. Je wilt wraak. Méér wraak, vermoed ik, nu ik heb gezien wat je met Fletcher hebt gedaan. Daar kan ik inkomen. Maar ik wil je iets vragen. Hoeveel betaal je je advocaat?’

‘Ik heb geen advocaat.’

‘Dat dacht ik al. Maar Fletcher? En zijn makkers? Die hebben wel advocaten. Gasten die vijfhonderd per uur betaald krijgen. Misschien zelfs meer. Dat betekent dat als je nog hier bent wanneer de politie opduikt en jullie allemaal in de cel worden gegooid, Fletcher en de anderen alweer op straat zullen staan voordat de pro-Deoadvocaat zelfs maar weet dat hij een nieuwe cliënt heeft. En dan zullen ze verdwijnen en krijg je ze nooit meer

te pakken. Als je hier blijft, kies je er in feite voor ze te laten ontkomen. Maar als je met me meegaat, zal ik je helpen. Ik zal je alles vertellen. Het enige wat je hoeft te doen, is meekomen. Nu.'

Reacher bedacht dat Vidic wel eens gelijk kon hebben. Hij had eerder aanvaringen met de politie gehad. Meer dan eens. Niets wat hem echt in de problemen had gebracht, maar het kostte altijd tijd om weer vrij te komen. Meer tijd dan het zou moeten kosten. En tijd verspillen zou hem niet helpen te krijgen wat hij wilde. Dus zei hij: 'Prima. Doe me alleen één plezier.'

'Wat?'

'Hou op de barmhartige samaritaan uit te hangen.'

'Ik begrijp je niet.'

'Je probeert mij niet te helpen. Je probeert je eigen hachje te redden.'

Reacher volgde Vidic een grote entree in. Achthoekig, met een tegelvloer, glas-in-loodramen aan weerskanten van een zware, beslagen eiken voordeur; een kristallen kroonluchter; houten lambrisering; een hoop olieverfschilderijen van buitentaferelen; en een trap die zich op driekwart van de hoogte in twee richtingen splitste. Reacher verwachtte dat Vidic de voor de hand liggende uitgang zou nemen, maar toen ze bij de voet van de trap kwamen, ging hij de andere kant op, naar een kleinere, eenvoudige deur. Hij liep snel en zette zijn voeten voorzichtig neer om geen lawaai te maken.

Reacher was langzamer en minder discreet.

'Hé!' Vidic draaide zich om en snauwde zacht: 'Stil!'

'Waarom?'

'Zodat niemand ons hoort.' Vidic sprak langzaam en benadrukte elk woord, alsof hij het tegen een kind had.

'Niemand. Wie bedoel je daarmee?'

'Nou, als Fletcher hier is, kun je er bijvoorbeeld van op aan dat Kane niet ver uit de buurt is.'

'Wie is Kane?'

‘Fletchers maatje. Zijn rechterhand. Doet alsof hij zijn body-guard is. Een psychotische neanderthaler-klootzak, in feite. Niet iemand die je wilt tegenkomen.’

‘Klinkt als precies de man die ik wil tegenkomen.’ Reacher verhef zijn stem. ‘Kane? Kun je me horen? Kom als de sode-mieter hier.’

Vidic probeerde zijn hand voor Reachers mond te slaan. ‘Wat doe je, verdomme?’

Reacher duwde Vidic weg. ‘Tijd besparen.’ Hij riep nog wat harder. ‘Kane? Die gast hier zegt dat je een klootzak bent. Is dat waar? Ik denk haast van wel.’

Vidic liet zich op de derde tree zakken en legde zijn gezicht in zijn handen. ‘Wil je daarmee ophouden? Je helpt ons allebei de dood in.’

‘Kane!’

Nog steeds geen reactie. Geen woedende stem. Geen zware voetstappen van ergens anders in het gebouw.

Reacher draaide zich naar Vidic om en zei: ‘Het ziet ernaar uit dat je het mis hebt. Die Kane is hier niet. Dus, waar zou hij kunnen zijn?’

Vidic kwam overeind. ‘Wat kan het jou schelen? Jij hoeft deze rotzooi niet op te ruimen. Ik bied je een uitweg. Waarom neem je die niet aan?’

‘Omdat ik een regel heb.’

‘Een regel? Waar héb je het over?’

‘Als mensen mij met rust laten, laat ik hen met rust.’

‘En als ze dat niet doen?’

‘Dan doe ik dat ook niet.’

‘Je weet dat het Fletchers idee was om je hierheen te brengen en zo, hè? Ik had geen idee wat hij van plan was. Ik probeerde alleen maar je leven te redden. Ik dacht dat het wrak waar je in zat in vlammen zou opgaan.’

‘Kane. Waar is hij? En iedereen die hier verder nog mee te maken heeft?’

‘Je bent niet van plan dit los te laten, hè?’

‘Je begint het te begrijpen.’

‘Oké. Geef me een momentje. Ik moet nadenken.’ Vidics focus verschoof naar een verre, denkbeeldige horizon en zijn ogen gingen een paar tellen heen en weer, als bij een schaker die zijn volgende zetten plant. Toen richtte hij zijn blik weer op Reachers gezicht en zei: ‘Kom mee. Ik heb een idee.’